

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Συνδρομή έτησια: Έν' Ελλάδι φρ. 8. εν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12 — Έκαστον φυλ. τιμᾶται λ. 10. — Γραφεῖον Κ. ρ. ιννης. εν τῷ τυπ. τῆς Κ. ρ. ιννης. — Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀφορῶσαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἐπι τριετίαν βιώσασα ἐν τῇ ὥραίᾳ νήσῳ τῆς Ζακύνθου, ἡ *Κόριννα* ἔρχεται ἤδη νάποκατασταθῆεν Ἀθήναις, ἔνθα εὐρύτερος ὑπάρχει ὁ φιλολογικὸς κύκλος.

Βασιζομένη εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν πρόην συνδρομητῶν τῆς καὶ τῶν νέων, οὐς ἐλπίζει νάποκτήσῃ, ἡ *Κόριννα*, ἐντελῶς μεταρρυθμιζομένη καὶ κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα ἐκδιδόμενη, προβαίνει μετὰ θάρρους, πεποιθὺία ὅτι θά κατορθώσῃ νά ἐπισύρῃ τὴν εὐνοίαν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς, διὰ τῆς ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ τὸ φιλόκαλον, μεθ' οὗ θά ἐκδίδεται.

Ἡ *Κόριννα* θάναζητήσῃ ἰδίως συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦτο δὲ ὤρισεν εὐτελεῖ σχετικῶς τὴν συνδρομήν, ὅπως καθίσταται εὐπρόσιτος παντί, ἐπιδιώκουσα κέρδος οὐχὶ ἐκ τοῦ μεγάλου τῆς συνδρομῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ πολλοῦ τῆς καταναλώσεως. Πρὸς μείζονα δὲ διὰδοσιν, πλὴν τῶν ἐπὶ καλλιτέρου χάρτου ἀντύπων, χάριν τῶν συνδρομητῶν, θά ἐκτυποῦται καὶ ἐπὶ χάρτου κατωτέρας ποιότητος, ὅπως πωλῆται καὶ ἐν τοῖς ὁδοῖς, δέκα μόνον λεπτῶν τιμωμένου ἐκάστου φυλλαδίου αὐτῆς.

Πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης ὑπάρχουσι περιοδικὰ εὐθηνά, χάριν τοῦ λαοῦ, μόνον δὲ παρ' ἡμῖν ὑπῆρχε μέχρι πρὸ ὀλίγου τοιούτων ἔλλειψις, ἣν ὁμως κατὰ μέγα μέρος ἀνεπλήρωσεν ἡ κομψὴ καὶ ἀξιόλογος ἡμῶν συναδέλφος Ἐστία. Ἡ *Κόριννα*, προσερχομένη ἐπίκουρος αὐτῆς εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα, θά προσπαθήσῃ νά καταστῇ ἐφάμιλλος αὐτῇ, εὐτυχῆς δὲ θά λογισθῇ, ἐάν ἴδῃ ἑαυτὴν εἰς χεῖρας παντὸς πολίτου, ἐμπόρου καὶ βιομηχάνου, τεχνίτου καὶ χειρῶναχτος, ὅτε καὶ μόνον θέλει θεωρῆσῃ ἑαυτὴν ἱκανοποιουμένην διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς δαπάνας, ἃς θά ὑποστῇ, ἐποίμη πάντοτε εἴτε νά ἐλαττώσῃ τὴν συνδρομήν εἴτε νά ἀυξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων, ἅμα τῶν ἐξόδων καλυπτομένων.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΣ

ΚΑΙ

Ὁ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Τῆς κυρίας**

Περисπούδαστός μοι φίλη,

Α'

Ἐπὶ πρῆξέ ποτε καιρός, καθ' ὃν ἡ πνευματικὴ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς ἐθεωρήθη καταπάτησις ἀσύγγνωστος τῶν πολιτικῶν θεσμῶν τῆς κοινωνίας καὶ θρασεῖα ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων τοῦ δούλου τῆς γυναικωνίτιδος· ἀλλὰ πρὸς μεγίστην χαρὰν παντὸς εὐλικρινοῦς φίλου τῆς προόδου, ὁ καιρὸς οὗτος παρήλθε, καὶ, πιστεύω, παρήλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἐπὶ μακρὸν παρακωλυθεῖσα αὕτη ὑπὸ τῶν χυδαίων προλήψεων, κατὰ θέλειν οἰκονομίαν ἀνακηρύττεται ἤδη πανταχοῦ διὰ τοῦ ἐπισημοτέρου τρόπου ὡς κοινωνικὸν δόγμα, πρὸς πείσμα τῶν ἐώλων ἐκείνων πνευμάτων, ἅτινα ὁ χρόνος παρελθὼν κατέλιπεν ὡς ἀξιοπεριέργους μουμίας, ἐξαγγελούσας τῆς διαβάσεώς του τὰ ἴχνη. Οἱ ἐπιμένοντες σήμερον νά ἐγκαθερίζωσι τὴν γυναῖκα ἐντὸς τῆς πληκτικῆς καὶ ἀτροφικῆς ἀτμοσφαιρας τοῦ οἴκου λησμονοῦσιν, ὅτι ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσιν αἱ προλήψεις καὶ τὰ πάθη, οὐδὲ σκέπτονται ὅτι ὁ οἶκος εἶναι τὸ ἔθνος ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ μονάδι, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ προώριστα νά διοικῇ τοὺς μικροὺς ἐκείνους ὑπηκόους, οἵτινες καλοῦνται τέκνα, καὶ ὅτι τὰ τέκνα ταῦτα αὐριοῦν θάποτελέσωσι τοὺς πολίτας, τὰ ἐπὶ μέρους στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, ἅτινα μέλλουσι νά ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος. Παρρηγόρισαν ὀλοσχερῶς ὅτι, ὅταν τὸ σῶμα ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα αὐτοῦ νοσῇ, ἀδύνατον ἐν τῷ καθ' ὅλου νά ὑγιαίνῃ, καὶ ἠστόχησαν ὅτι ἡ γυνὴ ἀνευρίσκουσα τὸ βασιλείον τῆς ἐν τῷ οἴκῳ, καλεῖται οὐδὲν ἧττον καὶ ἐνταῦθα, ὅπως ἐπιτελέσῃ καθήκοντα καὶ συμφέροντα ἔθνικα λίαν σπουδαῖα καὶ τιμαλφῇ, ἀνατρέφουσα χρестоὺς καὶ τιμίους πολίτας, ἐμπνέουσα εἰς αὐτοὺς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν φιλοστομίαν καὶ τὴν ἐρημίαν πρὸς τὸ κοινὸν ὄφελος.

ἩΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΜΕΡΙΟΥ

Ὡ, βεβαίως πλανῶνται αἰκτωρῶς οἱ πιστευόντες ὅτι πρὸς τοῦτο ἡ γυνὴ ἀνευ τῆς προσήκουσας προπαρασκευῆς, ἀνευ ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς δύναται

Ὁ τοιοῦτος, ἐὰν μὲν εἶναι ἀνὴρ, χώνεται εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, μεμφμοιρῶν κατὰ τοῦ χειμῶνος, τοῦ ψύχους, τῆς ὑγρασίας, τῶν ρευματισμῶν, τῆς ποδάγρας . . . ἐὰν δὲ γυνή, κάθηται παρά τὴν ἐστίαν, συναθροίζουσα περὶ ἐαυτήν, ὡς ὄρνις τοὺς νεοσσούς αὐτῆς, τὰ μικρὰ τῆς οἰκογενείας καὶ διηγείται εἰς αὐτὰ περὶ βρυκολάκων καὶ καλλικαντζάρων, περὶ στριγλῶν καὶ μάγισσῶν ἢ τὸ παραμῦθι τῆς Χρυσομαλλούσας, ἐν ἑλλείψει δὲ μικρῶν, καλεῖ ἐκ τῆς γειτονίας τῶν συνομιλήκων τινὰ καὶ μετ' αὐτῆς ὑπολογίζει τὰ ἔτη τῶν γειτόνων γυναικῶν, λαλεῖ περὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς μίας, τῆς ῥινόσ τῆς ἑτέρας, περὶ τῶν ὀδόντων τῆς τρίτης . . .

Συλλογίζονται ἄρα γε οἱ τοιοῦτοι, ὅτι ἄλλοι παγώνουσι ἐν τῶν καθύγρων δωματίων, ὅν τὰ παράθυρα, ἀπὸ τοῦ ἕλου, φράττει χάρτης ἐλαιόδευτος; Τὰ θέλητρα ἅπαντα τοῦ χειμῶνος, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπαμεν, εἶναι διὰ τοὺς πλουσίους.

Θεωρεῖς ἐκ τοῦ παραθύρου τὰς νιφάδας τῆς χιόνης πεπτωσας, ἀνάγιώσκεις, παίζεις, φλυαρεῖς, διότι, παρὰ σοὶ μορμυρίζει μονοτόγως ἡ θερμάστρα μορμυριστῶν, πρὸς ἃν σὺ μὲν οὐδεμίαν δίδεις προσοχὴν, ἀλλ' ἂν κατὰ τύχην εἰσέλθῃ ῥακένδυτος τις, βεβαίως θύνακράξῃ.

— Ἄχ! τί ζήτη εἶδ' ἔδω μέσα! . . .

Δὲν περιπατεῖς ἐπὶ τῶν γυμνῶν τοῦ δωματίου σάντων, ἀλλ' ἐπὶ πάπυτος μαλακοῦ καὶ χνούδους, ἐν ᾧ βυθίζονται, οὕτως εἰπεῖν, οἱ πόδες σου καὶ ὃν ῥακένδυτος ἐκεῖνος οὐδὲ καθ' ὑπνοῦς εἶδε.

Σκέπτεσθαι ὅτι τὸ ἑσπέρας ἐν τῷ χορῷ, εἰς ἃν εἶσαι προσκεκλημένος, θὰ ἴδῃς τσαύτας ὠραιότητας ἢ θὰ ἐπιδείξῃς τοὺς γυμνοὺς σου ὄμους . . .

Αἱ! Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι, ἐπιδεικνύουσαι αὐτόν μόνον τοὺς ὄμους, ἀλλὰ καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰ στήθη . . .

Πλὴν ὁπόση καὶ ὁποῖα διαφορὰ μεταξύ τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων!

Αἱ μὲν ἐπιδεικνύουσιν αὐτοὺς ἔκουσίως ἢ μᾶλλον εὐαρέστως ἢ, ἂν θέλητε, τοὺς δεικνύουσιν, ὅπως λάθωσιν ἐπ' αὐτῶν, καθ' ὃν χρόνον εἰσὶ παραδεδομένοι εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν μεθύοντων ἐραστῶν, φιλήματα πύρινα . . .

Αἱ δ' ἕνεκα τίνος;

Τῆς πτωχείας! . . .

Αἱ! Ἡ οἰκτρά αὐτῆ καὶ φοβερά μαστιγὴ τῆς ἀνθρωπότητος δὲν θὰ ἐκλίπη; Ἴδου ζήτημα σπουδαϊστάτον καὶ οὐσιωδέστατον διὰ τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου.

Ἐξαλείψατε, ἐξαφανίσατε τὴν πτωχείαν, καὶ πάραυτα θὰ ἴδῃτε, ὅτι τὸ μὲν ἄρρεν φῶλον θὰ παύσῃ παράγον κακοῦργους, τὸ δὲ θῆλυ τρεῖς ἴσας παρθέτους.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι αὕτη ἡ μόνη αἰτία ἢ

ἐξωθοῦσα πρὸς τὸ κακοῦργεῖν, ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι μόνη ἡ πτωχεία, ἢ ὅμως πάντοτε δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ προσφῶς μαστροπὸν τῶν νεανίδων, ἢ ἐξωθοῦσα τὴν γυναῖκα πρὸς τὸ ἀμαρτάνειν, διότι ὑπάρχουσι φύσεις κακαὶ πράττουσαι τὸ κακοῦργημα ἢ τὸ ἀμάρτημα, ὅχι δι' ἄλλο τι ἢ διότι εὐρίσκουσιν εὐαρέσειαν ἐν τῷ πράττειν αὐτὸ, ἀλλ' αὐταί, τύχη ἀγαθῆ, εἶναι ὀλίγαι, ὀλίγισται. Οὐδεὶς ὅμως δύναται νάρνηθῃ ὅτι τὰ πλείστα τῶν κακῶν, πλὴν ὠρισμένων τινῶν ἐξαιρέσεων ἢ περιστάσεων, πηγαζουσῶν ἐξ ἄλλων εὐκόλως αἰρομένων κοινωνικῶν ἐλαττωμάτων καὶ ἐλλείψεων, συμβαίνουσιν ἕνεκα τῆς πτωχείας, ἢν ἔχουσιν ὡς κυριωτέραν ἀρχήν.

Βεβαίως οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ, ἐγὼ δύναται νὰ ζῆ εὐδαιμόνως ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας του, νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν, τὴν ἐλευθερίαν του· ἀλλ' οὐαὶ, ἐὰν ἀπαξ ἐξῴλισθη πρὸς τὸ κακόν! . . .

Οὐδὲν ἔπειτα, οὐδ' αὐτὰ τοῦ Κροῖστου τὰ πλοῦτη δύναται νὰ τὸν κρατήσωσιν. . . Ἔθελον μὲν ἢ ἀπληστία, ἐνθεν δὲ ἢ τῆς συνειδήσεως τύφῃ, ἢ ὅμως νομίζει ὅτι θὰ κατασιγάσῃ, ῥιπτόμενος εἰς νέα κακοῦργήματα, καθίστασιν αὐτὸν ἀγρίον πολέμιον τῆς κοινωνίας, ἐν ἣ ζῆ.

Τὸ δὲ τέλος τοῦ ἀνθρώπου τούτου ποῖον;

Ἡ ἐπ' ὅρου ζωῆς ἀφαίρεσις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ἢ ἡ ἀλεθρία καὶ ἄτιμος ἐπὶ τῆς ἀποτροπαίου τοῦ Γιλλοτίνου μηχανῆς ἀνάβασις, ἀλλου κακοῦ χειρῶνος, μιαινόντος τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ, ὅπερ χειριστὸν, ἢ στέρησις τῆς κοινωνίας ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ δι' αὐτὴν πολλὰ ἀγαθὰ, ἐν ἀπ' ἀρχῆς, μέσων εὐπορῶν μικρῶν, ἐλαύθανεν ἄλλην διεύθυνσιν ἐν τῷ βίῳ! . . .

Ἡ πτώσις καλῆς παρθένου ποῖαν ἄλλην δύναται νὰ ἔχῃ εὐλογωτέραν ἀφροῆν; Τίς θέλει νὰ περιβληθῇ διὰ βίου τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν; Ἀλλὰ, γεννωμένη πτωχὴ, μόνα δὲ πλοῦτη ἔχουσα λευκοὺς μαργαριτωδέεις ὀδόντας, χρυσὴν ἀφθονον κόμην καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ στήθους, ἀνθίσταται κατὰ τῶν πειρασμῶν, διαμφισθητεῖ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν νίκην, παλαιουσα πρὸς τὴν πείναν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀπελπὶς καὶ κεκηκυσία ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ ἀγῶνος, ὑποκύπτει. Πωλεῖ τὴν σάρκα, ὅπως ἀγοράσῃ τὴν ζωὴν! . . .

Ἡ ῥύμη τοῦ λόγου ἔφερεν ἡμᾶς μακρὰν τοῦ προκειμένου, πρὸς τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν λησμονοῦμεν νὰ ἐπανέλθωμεν.

Οἱ κάτοικοι, ἐγερθέντες τὴν ἐπιούσαν, εἶδον τὴν πεδιάδα, καλυπτομένην ὑπὸ λευκοτάτης σινδόνης· τὰ ἄρρα τὰ ἄρρα τῶν δὲ δένδρων φύλλα, ὅσα ὁ χειμῆρις βορρᾶς δὲν εἶχε καταρτίψῃ, τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, τὸ πᾶν λευκόν.

(ἰκεταὶ συνέχεται)